

на трона и заспива... Излиза попътъ, излиза и клисарътъ и заключва черквата... (Чуватъ се звънци на файтонъ и спиратъ) Я чакайте! Звънци... (Радостно) Жена ми! Азъ нали ви казахъ, докторе. Жена ми. Спасени сме, спасени сме! (Замисля се) Но какъ тъй... файтонътъ е нашиятъ. Жена ми, значи, не е била въ града, на чифлика трѣбва да е ходила...

(Вънъ по стълбитъ се чува гласътъ на Евгения: „Татко! Татко!“)

Масларски (прави крачка къмъ вратата)

Евгения...

Евгения (отвждъ вратата)

Татко! Татко! Че отвори де, защо си се заключилъ! (Вратата се отворя, втурва се Евгения, следъ нея влиза Масларска)

Евгения (радостно)

Татко! (Като вижда доктора) А...

Масларски

Евгенио! Какъ додохте... (На Масларска) Какъ додохте... въ тоя дъждъ...

Г-жа Масларска

Е, дъждъ... Дъждътъ е злато сега. Пъкъ ний не сме солъ да се стопимъ. (На Евгения) Евгенио, г-нъ д-ръ Кондовъ, нашиятъ квартирантъ. Нали се познавате?